

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3112/2539

บริษัท ฮาร์ท ออยล์ สยาม อิมพอร์ต เอ็กซ์พอร์ต จำกัด โจทก์ นาย มีชัย ฤชุพันธุ์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 162, ป.อ. มาตรา 165, ป.อ. มาตรา 264, ป.อ. มาตรา 265, ป.อ. มาตรา 266, พ.ร.บ.คณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2476 มาตรา 70, พ.ร.บ.คณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. 2522 มาตรา 70

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อเท็จจริงที่โจทก์นำสืบในชั้นไต่สวนมูลฟ้องไม่ปรากฏว่าหมายเลขคดีที่แก้ไขเปลี่ยนแปลงตามที่อ้างถึงเป็นหมายเลขคดีที่นอกสารบบหรือกระทำขึ้นโดยมิได้มีอยู่จริงหรือปราศจากอำนาจตรงกันข้ามเลขคดีที่อ้างถึงเป็นเลขคดีที่ได้แก้ไขและถือใช้อยู่ในสารบบของทางราชการที่เกี่ยวข้องจริงจึงเป็นหมายเลขคดีที่แท้จริงทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยทั้งเก้าปฏิบัติหรือละเว้นไม่ปฏิบัติต่อโจทก์โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะเหตุที่มีการร้องทุกข์อย่างใดอันจะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกาพ.ศ.2522มาตรา70การกระทำของจำเลยทั้งเก้าจึงไม่มีมูลเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา162,165,264,265,266และพระราชบัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกาพ.ศ.2522มาตรา70 จำเลยทั้งเก้าปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์ของทางราชการมิได้มีเจตนาที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์การกระทำของจำเลยทั้งเก้าจึงไม่มีมูลความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา157

คำพิพากษา

โจทก์ ฟ้อง ว่า เมื่อ ระหว่าง วันที่ 20 กันยายน 2531 ถึง วันที่6 มกราคม 2535 เวลา กลางวัน และ กลางคืน ต่อเนื่อง กันจำเลย ทั้ง เก้า เป็น เจ้าพนักงาน ซึ่ง ใน ระหว่าง เกิดเหตุ จำเลย ที่ 1ดำรง ตำแหน่ง รัฐมนตรี และ รองนายกรัฐมนตรี มีอำนาจหน้าที่ ควบคุม ดูแลคณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ สำนักงาน คณะกรรมการ กฤษฎีกา แทนนายกรัฐมนตรี จำเลย ที่ 2 ถึง ที่ 4 ดำรง ตำแหน่ง เลขาธิการ คณะกรรมการกฤษฎีกา สืบต่อ แทน กัน ตามลำดับ โดยมี จำเลย ที่ 5 และ ที่ 6 เป็น รองเลขาธิการ มีอำนาจหน้าที่ ควบคุม ดูแล คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ใน การ จัดการ คดี ที่ ร้องทุกข์ เพื่อให้ มี การ วินิจฉัยชี้ขาด แล้ว นำ เสนอนายกรัฐมนตรี โดยมี จำเลย ที่ 7 ซึ่ง เป็น ผู้อำนวยการ กอง เรืองราวร้องทุกข์ ทำหน้าที่ ด้าน ธุรการ ต่าง ๆ จำเลย ที่ 8 ดำรง ตำแหน่ง ปลัดกระทรวง พาณิชย มีอำนาจหน้าที่ ควบคุม ดูแล การค้า น้ำมัน และ เป็นผู้ทำ ความเห็น เสนอ รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงพาณิชย์ ให้ ออก ประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2528) และ ประกาศกระทรวง พาณิชยฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2531) จำเลย ที่ 9 ดำรง ตำแหน่ง อธิบดี กรม ทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ มีหน้าที่ ควบคุม ดูแล และ ให้ ผู้ค้า น้ำมันปฏิบัติ ตาม ระเบียบ และ กฎหมาย ได้ ร่วมกัน ปลอม และ ใช้ เอกสารสิทธิอันเป็น เอกสารราชการ ปลอม และ รับรอง เอกสารปลอม อันเป็นเท็จ เพื่อป้องกัน หรือ ขัดขวาง มิให้ การ เป็น ไป ตาม กฎหมาย หรือ คำสั่ง นั้นตาม พระราชบัญญัติ คณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2522 กล่าว คือ เมื่อ วันที่20 กันยายน 2531 คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ (คณะ ที่ 5) ได้ มีคำวินิจฉัย เรื่อง ร้องทุกข์ ของ โจทก์ เสร็จเด็ดขาด กรณี โจทก์ ร้องทุกข์ว่า ถูก จำเลย ที่ 9 ซึ่ง ดำรง ตำแหน่ง อธิบดี กรมทะเบียนการค้า และจำเลย ที่ 8 ดำรง ตำแหน่ง ปลัดกระทรวง พาณิชย ใน ขณะ นั้น ร่วมกันกลั่นแกล้ง ออกคำสั่ง

ว่าไบออนูญัต เป็น ผู้ค้า น้ำมัน ของ โจทก์ สิ้น ผลตั้งแต่ วันที่ 11 มิถุนายน 2530 คณะกรรมการวินิจฉัย ร้องทุกข์(คณะ ที่ 5) วินิจฉัย ว่า รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงพาณิชย์ ไม่มี อำนาจออก ประกาศกระทรวง พาณิชย์ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2528) กำหนด เงื่อนไขให้ ไบออนูญัต ค่า น้ำมัน สิ้น ผล ไบออนูญัต ค่า น้ำมัน ของ โจทก์ จึง ยังไม่ สิ้น ผล ให้ โจทก์ ประกอบการค้า น้ำมัน ต่อไป ได้ คำวินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ ดังกล่าว นี้ จะ ต้อง นำ เสนอ นายกรัฐมนตรี โดย เร็ว ที่สุด และต้อง ไม่เกิน เจ็ด วัน นับแต่ วันที่ ได้ มี คำวินิจฉัย ตาม พระราชบัญญัติคณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2522 มาตรา 49 แต่ จำเลย ที่ 3 ถึง ที่ 9 ได้ ปฏิบัติ หรือ ละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ โดยมีขอบ โดย จำเลย ที่ 3 ถึง ที่ 7 ได้ ร่วมกัน หรือ สนับสนุน ให้ จำเลย ที่ 2 เก็บ กัก คำวินิจฉัยเรื่อง ร้องทุกข์ ดังกล่าว ไว้ ตั้งแต่ วันที่ 20 กันยายน 2531 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2534 โดยมีขอบ และ จำเลย ทั้ง เก้า ยัง ได้ร่วมกัน ปลอมแปลง แก้ไข เลขคดี คำวินิจฉัย เรื่อง ร้องทุกข์ ดังกล่าวก่อน นำ เสนอ ให้ จำเลย ที่ 1 ซึ่ง ได้ มา ดำรง ตำแหน่ง รองนายกรัฐมนตรีใน รัฐบาล ของ คณะ รักษา ความสงบเรียบร้อย แห่งชาติ เมื่อ พ.ศ. 2534 โดย ครั้งแรก พิมพ์ เลขคดี ใหม่ จาก เดิม ที่ ระบุ ไว้ พ.ศ. 2531 เป็นเลขที่ 66/2533 แล้ว ต่อมา ชิดฆ่า ออก เขียน ใหม่ เป็น เลขที่ 12/2534 จำเลย ที่ 2 ถึง ที่ 7 ได้ ร่วมกัน ใช้ เอกสาร ที่ ได้ ปลอมแปลง แก้ไขดังกล่าว โดย รับรอง เท็จ ว่า เป็น เอกสาร ที่ ถูกต้อง เพื่อให้ หลงเชื่อ ว่าเป็น คำวินิจฉัย เรื่อง ร้องทุกข์ ที่ เพิ่ง วินิจฉัย ใน พ.ศ. 2534 และได้ ชี้นำ ให้ จำเลย ที่ 1 แก้ง ส่งการ ให้ จำเลย ที่ 2 นำ เรื่องเข้า ที่ ประชุมใหญ่ กรรมการ ร่าง กฎหมาย ซึ่งมี จำเลย ที่ 1 ถึง ที่ 6 เป็น กรรมการ รวม อยู่ ด้วย พิจารณา ทบทวน คำวินิจฉัย ของ คณะกรรมการวินิจฉัย ร้องทุกข์ (คณะ ที่ 5) ดังกล่าว ผล การ ประชุมใหญ่ กรรมการร่าง กฎหมาย ลงมติ กลับ คำวินิจฉัย ชีขาด ของ คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์(คณะ ที่ 5) ว่า รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงพาณิชย์ มีอำนาจ วาง กำหนดเงื่อนไข ให้ ไบออนูญัต ค่า น้ำมัน สิ้น ผล ทำให้ โจทก์ ไม่อาจ ประกอบ กิจการ ค่าน้ำมัน ตาม พระราชบัญญัติ น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 มาตรา 6 การ ปลอมแปลง เอกสาร และ ใช้ เอกสารปลอม ดังกล่าว นี้ โจทก์ เพิ่ง ทราบความจริง ใน ระหว่าง การ ไต่สวน มูลฟ้อง ใน คดีอาญา หมายเลข คดีดำที่ 5388/2536 ของ ศาลชั้นต้น โดย โจทก์ ได้ ขอหมายเรียก เอกสาร ดังกล่าวจาก สำนักงาน คณะกรรมการ กฤษฎีกา ข้อเท็จจริง จึง ได้ ปรากฏ ขึ้น โจทก์จึง ฟ้อง เป็น คดี นี้ เหตุ เกิด ที่ แขวง พระนคร เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร และ แขวง ดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เกี่ยวพัน กัน ขอให้ ลงโทษ ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 157, 162, 165, 264, 265, 266 และ พระราชบัญญัติ คณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2522 มาตรา 70 ศาลชั้นต้น ไต่สวน มูลฟ้อง แล้ว เห็นว่า คดี ไม่มี มูล พิพากษายก ฟ้อง โจทก์ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน โจทก์ ฎีกา โดย ผู้พิพากษา ซึ่ง พิจารณา และ ลงชื่อ ใน คำพิพากษา ศาลชั้นต้น อนุญาต ให้ ฎีกา ใน ปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "ชั้น ไต่สวน มูลฟ้อง โจทก์ นำสืบ ว่า โจทก์ได้รับ อนุญาต ให้ เป็น ผู้ค้า น้ำมัน ตาม ไบออนูญัต เลขที่ 8/2528 ลงวันที่ 23 กันยายน 2528 เอกสาร หมาย จ. 25 ต่อมา กรมทะเบียนการค้ากระทรวงพาณิชย์ เห็นว่า โจทก์ สำรอง น้ำมัน ไม่ครบ ถ้วน ผิด เงื่อนไขตาม ประกาศกระทรวง พาณิชย์ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2528) ถือว่า ไบออนูญัตเป็น ผู้ค้า น้ำมัน ของ โจทก์ สิ้น ผล ทั้งนี้ โดย กระทรวงพาณิชย์ เห็นว่าโจทก์ จะ ต้อง สำรอง น้ำมัน ใน อัตรา ร้อยละ 3 ของ ปริมาณ น้ำมัน ทั้งหมดที่ โจทก์ ได้รับ สัมปทาน แต่ โจทก์ เห็นว่า โจทก์ สำรอง น้ำมัน โดยชอบ แล้วโดย สำรอง ใน อัตรา ร้อยละ 3 ของ ปริมาณ น้ำมัน ที่โจทก์ นำเข้า โจทก์ จึงร้องทุกข์ ขอ ความเป็นธรรม ต่อ คณะกรรมการ กฤษฎีกา เมื่อ วันที่ 8 กรกฎาคม 2530 วันที่ 20 กันยายน 2531 คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์(คณะ ที่ 5) ได้ มี

คำวินิจฉัย ชี้ขาด เรื่อง ร้องทุกข์ ของ โจทก์เสร็จเด็ดขาด โดย วินิจฉัย ว่า รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงพาณิชย์ ไม่มี อำนาจออก ประกาศกระทรวง พาณิชย์ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2528) กำหนด เงื่อนไขให้ ใบอนุญาต คำ น้ำมัน สิ้น ผล ให้ โจทก์ ประกอบการค้า ต่อไป ได้ โดย ถือว่าใบอนุญาต ไม่ สิ้น ผล ต่อมา ปรากฏว่า ทาง สำนักงาน คณะกรรมการ กฤษฎีกาได้ นำ คำวินิจฉัย ชี้ขาด เรื่อง ร้องทุกข์ ดังกล่าว เสนอ นายกรัฐมนตรีเพื่อ พิจารณา สั่งการ โดย เร็ว ที่สุด ภายใน เจ็ด วัน ตาม พระราชบัญญัติคณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2522 มาตรา 49 เรื่อง ค้าง อยู่ ที่ สำนักงาน คณะกรรมการ กฤษฎีกา จน ถึง พ.ศ. 2534 จึง ได้ มี การ นำ เสนอ ต่อ จำเลย ที่ 1 ซึ่ง ปฏิบัติ หน้าที่ แทน นายกรัฐมนตรี ใน รัฐบาล ของ คณะ รักษา ความสงบเรียบร้อย แห่งชาติ โดย ก่อนหน้า ที่ จะ นำ เสนอ ได้ มี การ เปลี่ยนแปลงแก้ไข เลขคดี คำวินิจฉัย เรื่อง ร้องทุกข์ จาก เดิม ที่ ลง เลขที่ /2531 เป็น เลขที่ 66/2533 แล้ว มี การ ชิดฆ่า ออก เขียน ใหม่ เป็น เลขที่ 12/2534 ปรากฏ ตาม เอกสาร หมายเลข 4 จ. 14 จ. 5 และ จ. 10 หลังจากนั้น ได้เสนอ เรื่อง ให้ จำเลย ที่ 1 เมื่อ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2534 จำเลยที่ 1 ได้ สั่ง ให้ นำ เรื่อง เข้า ที่ ประชุมใหญ่ กรรมการ ร่าง กฎหมาย พิจารณาโดย ที่ ประชุมใหญ่ กรรมการ ร่าง กฎหมาย เห็นว่า รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงพาณิชย์ มีอำนาจ กำหนด เงื่อนไข ใน ใบอนุญาต ให้ ใบอนุญาต สิ้น ผล การ ที่จำเลย ที่ 8 และ ที่ 9 ทราบ ผล คำวินิจฉัย ของ คณะกรรมการ วินิจฉัยร้องทุกข์ (คณะ ที่ 5) ว่า ได้ วินิจฉัย เป็น คุณ แก่ โจทก์ ทำให้ จำเลย ที่ 8 และ ที่ 9 เสีย หน้า จึง ร่วมมือ กับ จำเลย ที่ 1 ถึง ที่ 7 พลิก ผล ของคำวินิจฉัย ดังกล่าว โดย ให้ จำเลย ที่ 2 ชี้แนะ ให้ จำเลย ที่ 1 สั่งการให้ นำ เรื่อง ให้ ที่ ประชุมใหญ่ กรรมการ ร่าง กฎหมาย พิจารณา โดย มี การแก้ เลขคดี และ เก็บ กัก คำวินิจฉัย เรื่อง ร้องทุกข์ ดังกล่าว ไว้ ไม่ นำ เสนอนายกรัฐมนตรี เพื่อ สั่งการ ตาม พระราชบัญญัติ คณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2522 มาตรา 49 เป็น การ ป้องกัน และ ชัดขวาง มิให้ เป็น ไป ตามกฎหมาย นี้ และ ยัง รับรอง เอกสาร อันเป็นเท็จ แสดง ว่า คำวินิจฉัย ของคณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ ได้ มี คำวินิจฉัย เสร็จ ใน พ.ศ. 2534 และ ถือว่า จำเลย ทั้ง เก้า ปฏิบัติ หน้าที่ หรือ ละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ พิศุทธิ์ แล้ว มี ปัญหา ตาม ฎีกา โจทก์ ว่า คดี โจทก์ มีมูล ที่ จะประทับ ฟ้อง ไว้ พิจารณา หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริง ที่ โจทก์ บรรยายฟ้องอันเป็น การกระทำ ของ จำเลย ทั้ง เก้า คือ การ แก้ไข เปลี่ยนแปลง หมายเลขคดี คำวินิจฉัย ของ คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ จาก พ.ศ. 2531 เป็น พ.ศ. 2533 และ 2534 รวม 2 ครั้ง โดย ครั้งแรก จาก เลขที่ /2531 เป็นเลขที่ 66/2533 ต่อมา ชิดฆ่า ออก เขียน ใหม่ เป็น เลขที่ 12/2534 โจทก์ ยืนยัน ว่า เลขคดี ที่ แก้ไข เปลี่ยนแปลง ดังกล่าว เป็นเท็จ เป็นการกระทำ ที่ มีมูล ใน ฐาน ความผิด ต่าง ๆ ตาม ที่ ฟ้อง แต่ ตาม ข้อเท็จจริงที่ โจทก์ นำสืบ ไม่ปรากฏ ว่า หมายเลข คดี ที่ อ้าง ถึง เป็น หมายเลข คดี ที่นอก สาระบบ หรือ กระทำ ขึ้น โดย มิได้ มี อยู่ จริง หรือ ปราศจาก อำนาจ ตรงกันข้ามเลขคดี ที่ อ้าง ถึง เป็น เลขคดี ที่ ได้ แก้ไข และ ถือ ใช้ อยู่ ใน สาระบบ ของทางราชการ ที่ เกี่ยวข้อง จริง จึง เป็น หมายเลข คดี ที่ แท้จริง หา ได้ เป็นเท็จ แต่ ประการใด ไม่ การกระทำ ของ จำเลย ทั้ง เก้า จึง ไม่มี มูล ความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162, 165, 264, 265 และ 266 ตาม ที่โจทก์ ฟ้อง ส่วน ข้อหา ปฏิบัติ หรือ ละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ โดยมิชอบตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 นั้น ได้ความ จาก นาย อุดล วิเชียรเจริญ กรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ สำนักงาน คณะกรรมการ กฤษฎีกา พยานโจทก์ ว่า เมื่อ มี มติ ของ คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ แล้ว จะ ส่งไป ยัง เลขาธิการ คณะกรรมการ กฤษฎีกา หาก เลขาธิการ คณะกรรมการ กฤษฎีกามี ความเห็น อย่างไร ก็ อาจจะ มี การ ทำ บันทึกลง เสนอ ไป ด้วย หลังจากนั้น จะ ต้องนำ เสนอ นายกรัฐมนตรี ภายใน เจ็ด

วัน แต่ ความเป็นจริง แล้ว บาง เรื่องก็ ทำได้ บาง เรื่อง ก็ ทำไม่ได้ ที่ มี การ เสนอ ล่าช้า มิใช่ มี เฉพาะคดี นี้คดี เดียว พยาน เคย สอบถาม ไป ยัง จำเลย ที่ 7 ซึ่ง จำเลย ที่ 7 บอก ว่าได้ เြงจำเลย ที่ 2 แล้ว แต่ จำเลย ที่ 2 มี งาน มาก และ เรื่อง นี้จะ ต้อง มี บันทึก ข้อ สังเกต เพราะ มี การ แย้ง กัน ใน ปัญหาข้อกฎหมาย ด้วยพยาน เห็นว่า จะ ต้อง มี การ เข้า สู่ ที่ ประชุมใหญ่ คณะกรรมการ วินิจฉัยร้องทุกข์ เพราะ คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ (คณะ ที่ 5) มี ความเห็นขัดแย้ง กับ กรรมการ ร่าง กฎหมาย (คณะ ที่ 6) จาก คำเบิกความ ของ พยานโจทก์ดังกล่าว แสดง ว่า เมื่อ คณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ ได้ วินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ แล้ว จะ ส่ง ไป ให้ จำเลย ที่ 2 ใน ฐานะ เลขาธิการ คณะกรรมการกฤษฎีกา เสนอ คำวินิจฉัย ไป ยัง นายกรัฐมนตรี ภายใน เจ็ด วัน นับแต่ วันที่ได้ มี คำวินิจฉัย เช่นนั้น ทางปฏิบัติ บาง เรื่อง ก็ ทำ ไม่ได้ โดยเฉพาะการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ เรื่อง นี้ มี ปัญหาข้อกฎหมาย เพราะ คณะกรรมการวินิจฉัย ร้องทุกข์ (คณะ ที่ 5) มี ความเห็น ขัดแย้ง กับ ความเห็น ของกรรมการ ร่าง กฎหมาย (คณะ ที่ 6) จึง จำเป็น ที่ จำเลย ที่ 2 จะ ต้องทำ บันทึก ข้อ สังเกต เพื่อ ประกอบการ พิจารณา สั่งการ ของ นายกรัฐมนตรีซึ่ง อาจ ต้อง ใช้ เวลา บันทึก ข้อ สังเกต บ้าง แต่ ก็ เป็น การปฏิบัติหน้าที่เพื่อ ประโยชน์ ของ ทางราชการ หากใช่ เป็น การ เก็บ กัก คำวินิจฉัย เรื่องร้องทุกข์ ดังกล่าว ไว้ เพื่อ ให้ เกิด ความเสียหาย แก่ โจทก์ แต่อย่างใด ไม่ทั้ง คำวินิจฉัย ร้องทุกข์ ก็ เป็น เพียง ความเห็น ของ คณะกรรมการ วินิจฉัยร้องทุกข์ เพื่อ นำ เสนอ นายกรัฐมนตรี เพื่อ สั่งการ เท่านั้น และนายกรัฐมนตรี ก็ ไม่จำเป็น ต้อง สั่งการ ตาม คำวินิจฉัย ของ คณะกรรมการวินิจฉัย ร้องทุกข์ การ ที่ มี การ แก้ไข เลข คำวินิจฉัย เรื่อง ร้องทุกข์จาก เดิม /2531 เป็น เลขที่ 66/2533 แล้ว ต่อมา ชิดฆ่า เขียน ใหม่ เป็นเลขที่ 12/2534 ก็ เพื่อ ให้ ตรง ต่อ ความเป็นจริง แล้ว นำ เสนอนายกรัฐมนตรี เมื่อ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2534 เพื่อ สั่งการ โดย ให้เหตุผล ไว้ ตาม เอกสาร หมาย จ. 8 แล้ว ส่วน เนื้อหา ของ คำวินิจฉัย ของคณะกรรมการ วินิจฉัย ร้องทุกข์ ดังกล่าว ไม่มี การ เปลี่ยนแปลง แต่อย่างใดนาย อุดล พยานโจทก์ เอง ก็ เบิกความ ยืนยัน ว่า เท่าที่ ตรวจ พบ มี ประมาณ 10 เรื่อง มี การ ลง เลข และ แก้ เลข ซึ่ง เป็น การ เปลี่ยน เพื่อ จะ นำ เสนอนายกรัฐมนตรี ดังนี้ ศาลฎีกา เห็นว่า การกระทำ ของ จำเลย ทั้ง แก้วเป็น การปฏิบัติหน้าที่ เพื่อ ประโยชน์ ของ ทางราชการ มิได้ มี เจตนา ที่จะ ทำให้ เกิด ความเสียหาย แก่ โจทก์ แต่อย่างใด การกระทำ ของ จำเลย ทั้ง แก้วจึง ไม่มี มูล ความผิด ฐาน ปฏิบัติ หรือ ละเว้น การปฏิบัติหน้าที่ โดยมีชอบตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ตาม ที่ โจทก์ พ้อง สำหรับ ข้อหา ปฏิบัติหรือ ละเว้น ไม่ปฏิบัติ ต่อ ผู้ร้องทุกข์ โดย ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เพราะ เหตุที่ มี การ ร้องทุกข์ นั้น ข้อเท็จจริง ที่ โจทก์ นำสืบ ก็ ไม่ปรากฏ ว่า จำเลยทั้ง แก้ว ปฏิบัติ หรือ ละเว้น ไม่ปฏิบัติ ต่อ โจทก์ โดย ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะ เหตุ ที่ มี การ ร้องทุกข์ อย่างไร อัน จะ เป็น ความผิด ตาม พระราชบัญญัติ คณะกรรมการ กฤษฎีกา พ.ศ. 2522 มาตรา 70 สรุป แล้วคดี โจทก์ ไม่มี มูล ที่ ศาล จะ ประทับ พ้อง ไว้ พิจารณา ที่ ศาลอุทธรณ์พิพากษา มา นั้น ศาลฎีกา เห็นพ้อง ด้วย ใน ผล ฎีกา โจทก์ ฟังไม่ขึ้น " พิพากษายืน

องค์คณะ

วินัย วิมลเศรษฐ · จิระ บุญพจนสุนทร · ชูชาติ ศรีแสง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3112/2539>